

Coratge

Admetem-ho: en el moment històric que vivim, en què cada dia rebem notícies més alarmants, parlar de coratge ens pot semblar gairebé fora de lloc. Tot sembla portar-nos al desànim, atrapats entre la inseguretat davant de situacions que ens superen i unes expectatives que ens exigeixen estar sempre a l'altura.

Però tenir coratge no vol dir no sentir por, dolor o impotència. De vegades consisteix simplement a no deixar-nos vèncer per aquests sentiments i trobar la força per continuar endavant. I, moltes vegades, aquesta força neix precisament quan no afrontem sols allò que ens passa.

Escriu Chiara Lubich: «*Si hi ha una realitat misteriosa en la nostra vida és el dolor. [...] Fins i tot qui és al nostre costat i ens estima sovint és incapaç d'ajudar-nos a resoldre'l; i, tanmateix, de vegades en tenim prou que algú el comparteixi amb nosaltres, potser en silenci*»¹.

La paraula clau és precisament aquesta: «compartir». Perquè també cal coratge per sortir de nosaltres mateixos, acostar-nos als altres i no romandre indiferents davant d'allò que viuen.

Fins i tot en els moments més foscos, esforcem-nos en trobar la força per vèncer el mal amb el bé. No ens tanquem en nosaltres mateixos, sinó que mantinguem-nos oberts als altres, tenint-ne cura amb petits gestos concrets, tant en les petites accions quotidianes com en el compromís social per construir el bé comú.

De vegades, el coratge d'una persona és possible gràcies a d'altres que, en el moment necessari, decideixen no mirar cap a una altra banda. Ho mostra la història que explica Mario Calabresi sobre la seva trobada amb Alí, un sastre molt apreciat que treballa en una petita botiga d'una ciutat del nord d'Itàlia. «*Una vida que sorprèn qualsevol persona que vulgui allunyar-se de les simplificacions del nostre temps. Pensem quantes se'n podrien aplicar a Alí, reduint-lo a un número, un més entre tants: "refugiat", "clandestí", "immigrant il·legal arribat en pastera", "sol·licitant d'asil"... Perquè Alí ha estat totes aquestes coses. (...). Alí ha aconseguit construir-se una vida serena i normal, la que somiaven els seus pares, perquè va trobar persones que, en els moments més difícils, li van allargar la mà i no van deixar que s'enfonsés. Va passar quan, al bosc de la frontera amb Bulgària, una veu li va dir que canviés de direcció per evitar que els guàrdies fronterers li desaparessin; va passar quan el seu amic Ahmad el va arrossegat fins a la coberta de l'embarcació que els portava cap a Itàlia, per evitar que morís ofegat*». I aquella ajuda va continuar quan l'alcalde d'una petita ciutat del sud d'Itàlia el va acollir a la casa d'una tia gran que havia mort feia poc; quan dos professors jubilats d'un petit poble de l'altre extrem

¹ C. Lubich, Palabra de vida de marzo de 2005: Palabras de Vida/2 (1991-2006) (ed. F. Ciardi), próxima edición

d'Itàlia, al nord, li van obrir les portes de casa seva perquè no hagués de dormir a l'estació o al parc; i quan un grup d'amics el va avalar davant de l'agència immobiliària perquè pogués llogar el local.

Calabresi conclou: *«El seu relat em diu que els altres poden marcar la diferència. Els altres som nosaltres»²*.

Potser el coratge també és això: continuar endavant gràcies a la mà que algú ens allarga i, quan ens toca a nosaltres, tenir el valor d'allargar-la als altres.

² Mario Calabresi, Ricucire la vita («Remendar la vida»): <https://mariocalabresi.com/ricucire-la-vita-2>